

Bruksela, dnia 2 października 2016 r.

KANCELARIA SENATU

Przedstawiciel Kancelarii Senatu
przy Unii Europejskiej

Sprawozdanie nr 88 / 2016

Sprawozdanie z posiedzenia Podkomisji PE ds. Bezpieczeństwa i Obrony (SEDE) nt. Europejskiej Unii Obrony

Bruksela, 26 września 2016 r.

W dniu 26 września 2016 r Podkomisja PE ds. Bezpieczeństwa i Obrony (SEDE) rozpatrzyła projekt sprawozdania Komisji Spraw Zagranicznych (AFET) nt. Europejskiej Unii Obrony, przygotowanego przez eurodeputowanego **Urmasa Paet** (ALDE, Estonia). Sprawozdawca opowiada się za stopniowym kształtowaniem projektu Europejskiej Unii Obrony, w celu jej ostatecznego ustanowienia w ramach kolejnych wieloletnich ram finansowych. W jego opinii Traktat z Lizbony stanowi solidną podstawę dla Europejskiej Unii Obrony. Wezwał także WP Mogherini do przedstawienia Białej Księgi UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony, która stanowić będzie pierwszy krok ku Europejskiej Unii Obrony i omówił działania przygotowawcze, które powinny zostać natychmiast podjęte.

Eurodeputowany **Urmas Paet** przedstawił treść swojego raportu. Artykuł 42 Traktatu o Unii Europejskiej wymaga stopniowego kształtowania Wspólnej polityki obronnej Unii w ramach WPBiO, która doprowadzi do stworzenia wspólnej obrony, jeżeli Rada Europejska, stanowiąc jednomyślnie, tak zadecyduje. Ten sam artykuł przewiduje utworzenie 2 instytucji obronnych: **Europejskiej Agencji Obrony** (EDA - Agencja do spraw Rozwoju Zdolności Obronnych, Badań, Zakupów i Uzbrojenia) i **stałej współpracy strukturalnej** (PESCO), w celu zdefiniowania **europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia** oraz stwierdza, że wysiłki UE - NATO będzie kompatybilne i wzajemnie się wspierające. Jednak sprawozdawca stwierdził, że dotychczas jedynie utworzenie EDA jest rzeczywistością i to nie w pełni rozwiniętą, a istniejące grupy bojowe UE nigdy nie zostały wykorzystane.

Wśród głównych celów sprawozdania wymienił:

1. stopniowe kształtowanie Europejskiej Unii Obrony przez Radę Europejską na podstawie Traktatu z Lizbony i mając na względzie jej utworzenie w ramach kolejnych wieloletnich ram finansowych;

2. opracowanie kroków, które należy podjąć, w celu realizacji planu w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony UE oraz przyjęcia białej księgi UE na ten temat;
3. opisanie działań przygotowawczych, które powinny zostać uruchomione - natychmiast (m.in. inicjatywy związane z białą księgą) i w przyszłości (np. w zakresie przyszłego unijnego programu badań w dziedzinie obronności; umożliwienia funkcjonującego, dostępnego, przejrzystego i nieskomplikowanego europejskiego rynku sprzętu obronnego, itp.)

Sprawozdawca wezwał przewodniczącego Komisji do ustanowienia **stałej grupy roboczej ds. obrony**, w skład której wchodzić będą członkowie Komisji i której przewodniczyć będzie wiceprzewodnicząca/ wysoka przedstawiciel. Jest on zdania, że państwa członkowskie, które skłonne są do podjęcia pomiędzy sobą bardziej wiążących zobowiązań, powinny ustanowić **stałą współpracę strukturalną w ramach Unii**. Zachęca te państwa do ustanowienia wielonarodowych sił w ramach stałej współpracy strukturalnej (PESCO) i udostępnienia tych sił do celów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony.

Jego zdaniem, pierwsze działania, które zostaną podjęte powinny objąć:

- Ustanowienie **wspólnej europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia** oraz przejrzystego **europejskiego rynku sprzętu obronnego**, który pozwoliłby na wykorzystanie w sposób optymalny budżetów na obronę i bezpieczeństwo przez państwa członkowskie;
- Silniejszą współpracę między UE i NATO w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; budowanie odporności na wschodzie i południu oraz inwestycje w obronność; wspieranie rozmieszczania **wielonarodowych batalionów w państwach członkowskich leżących na wschodniej flance**;
- Wzmocnienie stosunków z **USA i Kanadą**;
- Ustanowienie **ogólnoeuropejskiego systemu koordynowania szybkiego przetrzucania sił obronnych**: personelu, sprzętu i zaopatrzenia, z ograniczeniem biurokracji;
- Refleksję na temat **standaryzacji produktów podwójnego zastosowania** w celu opracowania przepisów prawnych na szczeblu UE.

W odniesieniu do budżetu przyszłego Europejskiej Unii Obrony, wezwał państwa członkowskie, aby dążyć do **przeznaczenia 2 % PKB na wydatki na obronę**, a także do **przeznaczenia 20 % swojego budżetu obronnego na najważniejszy sprzęt, w tym na badania i rozwój**. Budżet UE powinien zostać również wykorzystany na infrastrukturę (drogi, mosty, koszary). Globalna Strategia UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa wymaga, by UE systematycznie wspierała współpracę w zakresie

obronności, w całym spektrum możliwości, w celu reagowania na zewnętrzne sytuacje kryzysowe, budowania potencjału naszych partnerów, zagwarantowania bezpieczeństwa Europy oraz stworzenia silnego europejskiego przemysłu obronnego, który ma kluczowe znaczenie dla samodzielnego podejmowania przez Europę decyzji i działań. **Strategia Globalna Unii Europejskiej** wymaga, by współpraca w ramach polityki obrony stała się normą: zorganizowany dialog z przemysłem, inwestycje w badania i technologie, utworzenie stałego rynku wewnętrznego i bezpieczeństwa dostaw. Wdrożenie **planu w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony**, ogłoszonego w Bratysławie we wrześniu, to pozytywny krok naprzód, ale potrzebna jest również Biała Księga UE. Zwrócił uwagę na duży nacisk na kwestie obronne w przemówieniu przewodniczącego Junckera nt. stanu UE. Dodał również, że podczas spotkania w Bratysławie w dniu 16 września br. państwa członkowskie zadeklarowały, że w obliczu trudnej sytuacji geopolitycznej współpraca w zakresie bezpieczeństwa zewnętrznego i obrony UE musi zostać wzmocniona.

Eurodeputowany **David McAllister** (EPP, Niemcy) przedstawił propozycje zawarte w opinii Komisji Spraw Konstytucyjnych PE (AFCO):

1. Wspólna Polityka Bezpieczeństwa i Obrony powinna obejmować stopniowe kształtowanie Wspólnej Unii Obrony;
2. Istnieje konieczność wzmocnienia zdolności operacyjnych UE do podejmowania działań zewnętrznych dla utrzymania pokoju, zapobiegania konfliktom i utrzymania bezpieczeństwa międzynarodowego;
3. Wysoki Przedstawiciel (WP) i państwa członkowskie powinny wykorzystywać pełny potencjał TUE, w szczególności art. 44 i 46;
4. Wysoki Przedstawiciel (WP), Rada i Komisja powinny zapewnić spójność między poszczególnymi obszarami działań zewnętrznych;
5. Należy ustanowić formułę współpracy Rady ministrów obrony i ustanowić stałą, strategiczną, cywilną i wojskową kwaterę główną UE z operacyjnym stałym wojskowym komponentem;
6. Wyraził wsparcie dla przyjęcia białej księgi w sprawie obrony na podstawie Globalnej Strategii UE;
7. Uznał za konieczne zapewnienie strategicznego partnerstwa między UE i NATO.

Następnie głos zabrali sprawozdawcy cienie (trzech posłów), którzy przedstawili stanowiska grup politycznych. EPP i S & D generalnie poparły sprawozdanie, podczas gdy grupa ECR była krytyczna wobec jego podstawowych założeń.

Eurodeputowany **Michael Gahler** (EPP, Niemcy) z zadowoleniem przyjął sprawozdanie, wraz z wezwaniem do uruchomienia istniejących postanowień TUE i do przygotowania białej księgi w dziedzinie obronności, jako że sam plan wdrożenia nie wystarczy. Wyraził

zadowolenie z poparcia państw członkowskich dla nadania nowego impulsu i wzmocnienia europejskiej polityki obronności. Podkreślił również, że to najlepszy moment na podjęcie takich działań, ponieważ UE opuścił kraj, który od zawsze blokował jakikolwiek postęp w tej dziedzinie - Wielka Brytania. Zwrócił się z apelem o rewizję działań Europejskiej Agencji Obronnej. Był zdania, że zaangażowanie finansowe powinno odzwierciedlać znaczenie polityki bezpieczeństwa i obrony w agendzie UE.

Eurodeputowany **Tonino Picula** (S & D, Chorwacja) zgodził się z założeniami raportu dotyczącymi powiązania wydatków obronnych z Funduszem Europejskim, inwestycjami w badania i rozwój (jako szansa dla rozwoju gospodarczego) oraz wnioskiem dotyczącym białej księgi. Zwrócił się z apelem o wyjście poza istniejące ramy prawne. UE powinna budować swoją tożsamość poprzez bezpieczeństwo i obronę, jako że niemożność zapewnienia bezpiecznego środowiska dla obywateli UE będzie generować nacjonalizm.

Eurodeputowany **Geoffrey Van Orden** (ECR, Wielka Brytania) wyraził zastrzeżenia w stosunku do sprawozdania i podkreślił, że ma z nim „duże problemy”. Jego zdaniem utworzenie armii UE będzie największym krokiem w kierunku utworzenia państwa europejskiego. Uważał za nieuczciwe stwierdzenie, że ambicje militarne USA są odpowiedzią na ich zarzuty dotyczące sprawiedliwego podziału obciążeń, jako że doprowadzą tylko do kolejnych podziałów. UE powinna skoncentrować się na operacjach o charakterze cywilnym, jeżeli ma mieć jakąś wartość dodaną, takich jak zarządzanie pomocą humanitarną, w trakcie i po zakończeniu konfliktów. Podkreślił potrzebę większej solidarności między sojusznikami w ramach NATO. Dodał, że Europejska Polityka Obrony jest dla Rosji niewiarygodna i to niebezpieczny krok. W jaki sposób UE pomoże swoim żołnierzom w przypadku problemów? - pytał. Przypomniał, że w związku z Brexitem budżet UE zostanie znacznie ograniczony.

- **Informacje dodatkowe**

Główny sprawozdawca: Paet (ALDE)

Sprawozdawcy cienie: Gahler (EPP), Picula (S&D), Van Orden (ECR), Lösing (GUE/NGL), Meszerics (Zieloni/ALE), Castaldo (EFD)

Opinia komisji AFCO: McAllister (EPP)

Opinia komisji BUDG: Gonzales Pons (EPP)

Opinia komisji IMCO: Comi (EPP)

Opracowała:

dr Magdalena Skulimowska

2016/2052(INI)

14.7.2016

PROJEKT SPRAWOZDANIA

w sprawie Europejskiej Unii Obrony
(2016/2052(INI))

Komisja Spraw Zagranicznych

Sprawozdawca: Urmas Paet

PR_INI

SPIS TREŚCI

	Strona
PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO	3

PROJEKT REZOLUCJI PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

w sprawie Europejskiej Unii Obrony (2016/2052(INI))

Parlament Europejski,

- uwzględniając Traktat z Lizbony,
- uwzględniając tytuł V Traktatu o Unii Europejskiej (TUE),
- uwzględniając konkluzje Rady Europejskiej z dnia 18 grudnia 2013 r. i z dni 25–26 czerwca 2015 r.,
- uwzględniając konkluzje Rady z dnia 25 listopada 2013 r. oraz z dnia 18 listopada 2014 r. w sprawie wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony,
- uwzględniając swoją rezolucję z dnia 22 listopada 2012 r. w sprawie klauzul wzajemnej obrony i solidarności UE: wymiar polityczny i operacyjny¹,
- uwzględniając konkluzje konferencji międzyparlamentarnych w sprawie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony w Hadze w dniu 8 kwietnia 2016 r., Luksemburgu w dniu 6 września 2015 r., Rydze w dniu 6 marca 2015 r., Rzymie w dniu 7 listopada 2014 r., Atenach w dniu 4 kwietnia 2014 r., Wilnie w dniu 6 września 2013 r., Dublinie w dniu 25 marca 2013 r. oraz Pafos w dniu 10 września 2012 r.,
- uwzględniając komunikat Komisji z dnia 24 lipca 2013 r. zatytułowany „W kierunku bardziej konkurencyjnego i wydajnego sektora obronności i bezpieczeństwa” (COM(2013)0542),
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 24 czerwca 2014 r. zatytułowane „Nowy ład na rzecz europejskiego sektora obronności”,
- uwzględniając sprawozdanie Komisji z dnia 8 maja 2015 r. w sprawie wdrażania jej komunikatu dotyczącego obrony,
- uwzględniając oceny dyrektywy 2009/81/WE z dnia 13 lipca 2009 r. w sprawie koordynacji procedur udzielania niektórych zamówień na roboty budowlane, dostawy i usługi przez instytucje lub podmioty zamawiające w dziedzinach obronności i bezpieczeństwa oraz dyrektywy 2009/43/WE w sprawie uproszczenia warunków transferów produktów związanych z obronnością we Wspólnocie,
- uwzględniając sprawozdanie z postępów we wdrażaniu konkluzji Rady Europejskiej z grudnia 2013 r., przedstawione w dniu 7 lipca 2014 r. przez wiceprzewodniczącą Komisji/ wysoką przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa i szefową Europejskiej Agencji Obrony,

¹ Dz.U. C 419 z 16.12.2015, s. 138.

- uwzględniając wspólny komunikat wiceprzewodniczącej/ wysokiej przedstawiciel i Komisji z dnia 11 grudnia 2013 r. zatytułowany „Kompleksowe podejście UE do zewnętrznych konfliktów i sytuacji kryzysowych” (JOIN(2013)0030) oraz powiązane z nim konkluzje Rady z dnia 12 maja 2014 r.,
 - uwzględniając wspólne oświadczenie przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji Europejskiej oraz sekretarza generalnego Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego z dnia 8 lipca 2016 r.,
 - uwzględniając art. 52 Regulaminu,
 - uwzględniając sprawozdanie Komisji Spraw Zagranicznych oraz opinie Komisji Budżetowej, Komisji Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów oraz Komisji Spraw Konstytucyjnych (A6-0000/2016),
- A. mając na uwadze, że w ostatnich latach sytuacja w zakresie bezpieczeństwa w Europie i jej sąsiedztwie uległa znacznemu pogorszeniu, co skutkuje trudnymi wyzwaniami, którym żaden kraj lub organizacja nie są w stanie sprostać samotnie; mając na uwadze, że solidarność i odporność wymagają od UE jedności i wspólnego działania w porozumieniu z naszymi sojusznikami; mając na uwadze, że walka z terroryzmem jest priorytetem UE i powinna być prowadzona w UE, jak i poza jej granicami;
- B. mając na uwadze, że przewidziana w Traktatach zdolność w dziedzinie budowania bezpieczeństwa i obrony nie została jeszcze osiągnięta; mając na uwadze, że obowiązkiem państw członkowskich jest utworzenie Europejskiej Unii Bezpieczeństwa i Obrony;
- C. mając na uwadze, że art. 42 Traktatu o Unii Europejskiej zobowiązuje do stopniowego określania wspólnej polityki obronnej Unii jako części wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony, co doprowadzi do wspólnej unijnej obrony w przypadku podjęcia takiej decyzji przez Radę Europejską;
- D. mając na uwadze, że ten sam artykuł przewiduje utworzenie instytucji obronnych, a także europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia; mając na uwadze, że zgodnie z tym artykułem starania UE muszą być kompatybilne z NATO; mając na uwadze, że Europejska Unia Obrony umożliwi wzmocnienie Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, w rezultacie wspierając rozwój skuteczniejszej krajowej (terytorialnej), regionalnej i globalnej strategii bezpieczeństwa i obrony;
- E. mając na uwadze, że grupy bojowe UE, które osiągnęły pełną zdolność operacyjną w 2007 r. i które mają być wykorzystywane do zadań wojskowych o charakterze humanitarnym, zapewniających i przywracających pokój, nie zostały dotychczas wykorzystane;
- F. mając na uwadze, że poza ustanowieniem Europejskiej Agencji Obrony (EDA) żaden z pozostałych brakujących elementów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony UE nie został dotychczas utworzony, zatwierdzony lub wdrożony; mając na uwadze, że należy wyposażać Europejską Agencję Obrony w taki sposób, by mogła rozwinąć cały swój potencjał;

- G. mając na uwadze, że globalna strategia UE w dziedzinie polityki zagranicznej i bezpieczeństwa wymaga, by UE systematycznie wspierała współpracę w zakresie obronności, w całym spektrum możliwości, w celu reagowania na zewnętrzne sytuacje kryzysowe, budowania potencjału naszych partnerów, zagwarantowania bezpieczeństwa Europy oraz stworzenia silnego europejskiego przemysłu obronnego, który ma kluczowe znaczenie dla samodzielnego podejmowania przez Europę decyzji i działań;
- H. mając na uwadze, że na poświęconym obronie posiedzeniu Rady Europejskiej w czerwcu 2015 r. wezwano do wspierania ściślejszej i bardziej systematycznej europejskiej współpracy w dziedzinie obrony w celu generowania kluczowych zdolności, w tym poprzez wykorzystanie funduszy UE;
- I. mając na uwadze, że w dniu 17 listopada 2015 r. Francja powołała się na art. 42 ust. 7 TUE, a następnie na zasadzie dwustronnej zwróciła się do innych państw członkowskich o pomoc i wsparcie oraz nimi zarządzała; mając na uwadze, że tylko ograniczona liczba państw członkowskich dysponuje niezbędnymi zdolnościami w zakresie zarządzania, by pójść za tym przykładem;
- J. mając na uwadze, że biała księga UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony stanowi pierwszy krok ku Europejskiej Unii Obrony, jak przewidziano w Traktacie z Lizbony;

Europejska Unia Obrony

1. zachęca Radę Europejską do przyjęcia wiodącej roli w stopniowym kształtowaniu Europejskiej Unii Obrony w celu ustanowienia jej w następnych wieloletnich ramach politycznych i finansowych UE (WRF); jest zdania, że Traktat z Lizbony stanowi solidną podstawę dla Europejskiej Unii Obrony;
2. wzywa przewodniczącego Komisji do ustanowienia stałej grupy roboczej ds. obrony, w skład której wchodzić będą członkowie Komisji i której przewodniczyć będzie wiceprzewodnicząca/ wysoka przedstawiciel;
3. uważa, że Unia powinna przeznaczyć środki własne na wspieranie ściślejszej i bardziej systematycznej europejskiej współpracy w dziedzinie obronności pomiędzy państwami członkowskimi, w tym stałej współpracy strukturalnej (PESCO); jest przekonany, że wykorzystanie funduszy UE stanowiłoby wyraźny znak spójności i solidarności i że pozwoliłoby to wszystkim państwom członkowskim zwiększyć – dzięki intensyfikacji wspólnych wysiłków – swoje zdolności wojskowe;
4. uważa, że państwa członkowskie, które skłonne są do podjęcia pomiędzy sobą bardziej wiążących zobowiązań, powinny ustanowić stałą współpracę strukturalną w ramach Unii; zachęca te państwa do ustanowienia wielonarodowych sił w ramach stałej współpracy strukturalnej (PESCO) i udostępnienia tych sił do celów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony; uważa, że Rada powinna zasadniczo powierzać tym wielonarodowym siłom realizację działań na rzecz utrzymywania pokoju, zapobiegania konfliktom i wzmocnienia międzynarodowego bezpieczeństwa; jest przekonany, że należy w tym celu dalej rozwijać system grup bojowych UE; podkreśla, że stała współpraca strukturalna (PESCO) jest otwarta dla wszystkich państw członkowskich;

5. zachęca państwa członkowskie, które wnoszą wkład w Europejską Agencję Obrony, do ustanowienia wspólnej europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia; zachęca Komisję do współpracy w tym celu z Europejską Agencją Obrony i do wzmocnienia bazy przemysłowej i technologicznej sektora obrony;
6. z zadowoleniem przyjmuje trwające prace nad ustanowieniem działania przygotowawczego w zakresie przyszłego unijnego programu badań w dziedzinie obronności, który ma się rozpocząć w 2021 r., tak jak domagała się tego Rada Europejska w latach 2013 i 2015; wzywa państwa członkowskie do określenia przyszłych wspólnych programów, w których finansowane przez UE badania nad obronnością mogą stanowić punkt wyjścia;
7. podkreśla znaczenie wprowadzenia niezbędnych środków w celu umożliwienia funkcjonującego, dostępnego, przejrzystego i nieskomplikowanego europejskiego rynku sprzętu obronnego, tak aby państwa członkowskie mogły w sposób optymalny wykorzystać budżety na obronę i bezpieczeństwo; wyraża zaniepokojenie z powodu wolnych jak dotychczas postępów na rzecz zwiększenia konkurencyjności, większej przejrzystości oraz ograniczenia biurokracji w sektorze obrony oraz z powodu utrzymującego się braku skutecznej europejskiej polityki w dziedzinie przemysłu obronnego;
8. jest przekonany, że w stopniowym kształtowaniu wspólnej unijnej polityki obrony UE powinna przewidzieć – za zgodą zainteresowanych państw członkowskich – udział w przeprowadzanych przez państwa członkowskie programach w zakresie zdolności, w tym udział w strukturach utworzonych w ramach Unii do celów realizacji tych programów;
9. z zadowoleniem przyjmuje wspólne oświadczenie przewodniczących Rady Europejskiej i Komisji oraz sekretarza generalnego Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego z dnia 8 lipca 2016 r.; podkreśla potrzebę silniejszej współpracy między UE i NATO w dziedzinie bezpieczeństwa i obrony; wyraża przekonanie, że współpraca UE–NATO powinna obejmować budowanie odporności na wschodzie i południu oraz inwestycje w obronność; uważa, że współpraca w zakresie zdolności oferuje perspektywę poprawy kompatybilności i synergii obu struktur; jest przekonany, że zwiększyłaby ona również rolę NATO w polityce bezpieczeństwa i obrony oraz w obronie zbiorowej;
10. jest głęboko zaniepokojony doniesieniami, że procedury administracyjne niepotrzebnie hamują transgraniczne przerzucanie sił szybkiego reagowania w obrębie UE; wzywa państwa członkowskie od ustanowienia ogólnounijnego systemu koordynowania szybkiego przerzucania personelu, sprzętu i zaopatrzenia sił obrony do celów wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony w przypadku zastosowania klauzuli solidarności oraz w przypadku obowiązku udzielenia pomocy i wsparcia przy zastosowaniu wszelkich dostępnych im środków zgodnie z art. 51 Karty Narodów Zjednoczonych;
11. wzywa państwa członkowskie do podjęcia niezbędnych kroków w celu wdrożenia art. 42 ust. 7 TUE w celu umożliwienia państwom członkowskim skutecznego zarządzania pomocą i wsparciem ze strony innych państw członkowskich bądź zapewnienia ich skutecznego zarządzania w ramach struktur Unii; wzywa państwa członkowskie, aby dążyły do przeznaczenia 2 % PKB na wydatki na obronę, a także do przeznaczenia 20 % swojego budżetu obronnego na najważniejszy sprzęt, w tym na badania i rozwój;

12. zachęca wiceprzewodniczącą/ wysoką przedstawiciel do zaproponowania pierwszej białej księgi UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony, która będzie oparta na globalnej strategii UE zatwierdzonej przez Radę Europejską; uważa, że biała księga w zakresie bezpieczeństwa i obrony powinna stanowić punkt wyjścia dla wkładów Unii w politykę bezpieczeństwa i obrony w każdym wieloletnich ramach politycznych i finansowych UE;
13. wyraża przekonanie, że biała księga UE w zakresie bezpieczeństwa i obrony powinna być wynikiem spójnych procesów międzyrządowych i międzyparlamentarnych, które powinny się opierać na międzynarodowej współpracy z naszymi partnerami i sojusznikami oraz kompleksowym wsparciu międzyinstytucjonalnym;
14. uważa, że – w oparciu o globalną strategię UE – biała księga powinna obejmować unijną strategię na rzecz bezpieczeństwa i obrony, zdolności niezbędne do realizacji tej strategii oraz środki i programy na szczeblu unijnym pozwalające na osiągnięcie tych zdolności, które powinny bazować na wspólnej europejskiej polityce w zakresie zdolności i uzbrojenia;
15. uważa, że biała księga powinna przybrać formę porozumienia międzyinstytucjonalnego o wiążącym charakterze, określającego wszystkie unijne inicjatywy, inwestycje, środki i programy w odnośnych wieloletnich ramach politycznych i finansowych UE; jest przekonany, że państwa członkowskie, partnerzy i sojusznicy mogą uwzględnić to porozumienie międzyinstytucjonalne w swym własnym planowaniu w zakresie bezpieczeństwa i obrony, tak aby zapewnić wzajemną spójność planowania;

Wstępne inicjatywy

16. uważa, że początkowy proces związany z białą księgą UE dotyczącą bezpieczeństwa i obrony powinien obejmować m.in. następujące wstępne inicjatywy:
 - działanie przygotowawcze dotyczące WPBiO rozpoczynające się w 2017 r., które będzie kontynuowane do 2019 r.;
 - w dalszej kolejności – bardziej ambitny program badań w dziedzinie obronności, który będzie stanowił pomost do czasu następnego WRF;
 - wspieranie rozmieszczania wielonarodowych batalionów w państwach członkowskich leżących na wschodniej flance;
 - rozwój regularnego procesu związanego z białą księgą w celu umożliwienia pierwszego zastosowania w ramach planowania następnego WRF;
 - konferencja zainteresowanych stron na temat rozwoju wspólnej europejskiej polityki w zakresie zdolności i uzbrojenia;
 - proces związany z rozważaniami na temat zagranicznych inwestycji bezpośrednich w sektory i usługodawców o kluczowym znaczeniu dla obrony i bezpieczeństwa w celu opracowania przepisów prawnych na szczeblu UE;
 - proces związany z rozważaniami na temat standaryzacji produktów podwójnego

zastosowania w celu opracowania przepisów prawnych na szczeblu UE;

- ogólnounijny system koordynowania szybkiego przerzucania personelu, sprzętu i zaopatrzenia sił obrony;
 - wstępne elementy europejskiego planu działania w sektorze obrony;
 - wstępne projekty UE–NATO w zakresie przeciwdziałania zagrożeniom hybrydowym, współpracy operacyjnej, w tym na morzu, migracji, bezpieczeństwa cybernetycznego i cyberobrony, zdolności obronnych, wzmocnienia bazy technologicznej i przemysłowej sektora obronnego, manewrów oraz budowania zdolności w zakresie bezpieczeństwa i obrony naszych partnerów na wschodzie i południu;
17. zobowiązuje swojego przewodniczącego do przekazania niniejszej rezolucji Radzie Europejskiej, Radzie, Komisji, wiceprzewodniczącej Komisji/ wysokiej przedstawiciel Unii do spraw zagranicznych i polityki bezpieczeństwa, sekretarzowi generalnemu Organizacji Narodów Zjednoczonych, sekretarzowi generalnemu Organizacji Traktatu Północnoatlantyckiego, unijnym agencjom działającym w dziedzinie przestrzeni kosmicznej, bezpieczeństwa i obrony oraz parlamentom narodowym.